

Francesc Cargol: «He passat un munt d'hores a la carretera, arribava a les mil a casa»

Exentrenador de l'Olot, Palafrugell, Manlleu i Figueres

De la seva etapa com a jugador, un incís. «Era central, sí, perquè era dels més alts de l'equip. Abans, als alts ens posaven al darrere. Era molt típic», detalla, amb un somriure. «No hauria tingut futur, potser hauria arribat a Regional, i com a molt». Tornem a les banquetes: la seva estrena sènior va ser a l'Hostalets d'en Bas, a Segona Regional. Llavors, es va treure el títol d'entrenador al CAR de Sant Cugat. Eren finals dels noranta. «Només hi havia quaranta places i estava amb gent que jo havia vist per la televisió: l'Alexanco, en Moratalla, en Calderé, en Tintín Márquez... Fèiem un cotxe des de Girona, amb en Jordi Vinyals i l'Albert Valentín, que venien de Figueres, en Quim Mas, de l'Escala, i en Francesc Agustí, 'Piru'. Conduïa una setmana cadascun i comentàvem la jornada. No veus que tota la vida he estat lligat al futbol? No me n'he allunyat mai, jo», comenta. El camí de Cargol continua a l'Olot, a Primera Regional, on va fer debutar l'actual entrenador, en Roger Vidal, a qui també va manar a Palafrugell i a Figueres, i a Montilivi, on va dirigir el Girona B i feia d'analista dels rivals del primer equip, que era a Tercera Divisió i l'entrenava en Pere Gratacós. «Els informes es feien a mà, ni càmeres ni res», puntualitza. Després, cap a Palamós, de bracet a Domènec Torrent, també com a scouting, a la Segona B. La temporada següent s'estrenaria al capdavant de la banqueta del Palafrugell, al qual va pujar de Primera Catalana a Tercera, i més endavant el va mantenir. Aquest és l'únic ascens de la seva vida. De Palafrugell a Premià, on només va estar nou partits, al juvenil de Divisió d'Honor del Girona -«va ser l'any de la tancada dels jugadors amb Agnè», afegeix-, i al Manlleu, el club que el va catapultar a un prestigi inaudit. «Van ser quatre anys estant sempre a dalt, fent la promoció i arribant a la final de la Copa Catalunya, carregant-nos al Llagostera i al Girona d'Uribe». Acabaria a Vilatenim, entrenant al Figueres. Quan la relació es va trencar, va formar part del Diari de Girona fent anàlisis dels partits del Girona, i després va incorporar-se a l'equip de les transmissions del Tot Gira, de Catalunya Ràdio. Si no en tenen prou, va ser professor de tàctica a l'Escola Catalana d'Entrenadors a Girona i Banyoles durant 14 anys. «He entrenat a tres futbolistes que han acabat jugant a Primera amb el Girona», presumeix. Són l'Eloi Amagat (Palafrugell), l'Àlex Granell (Manlleu) i l'Aday Benítez (Premià). «A l'Aday el vam fer debutar a Tercera, a vegades encara ho parlem. Va venir del juvenil del Granollers. Era espectacular, diferencial. Ho vaig veure en la primera sessió. Recordo un dia que vam guanyar 1-0 al Reus i ell va fer el gol». Cargol verbalitza que «el més especial va ser entrenar el Palafrugell a Primera Catalana i ascendir-lo. Perquè era difícil ser tècnic sense gaudir d'un nom com a futbolista. La meva dona, la Sílvia, diu que no m'ha vist tan il·lusionat com allà. Tot i que no puc obviar que tot el que vaig aconseguir a Manlleu va ser molt bonic. De fet, vam classificar-nos per al play-off d'ascens golejant el Vic a casa seva en l'últim partit de Lliga». El garrotxí apunta que «he passat un munt d'hores a la carretera. He marxat a les 17 hores de treballar per entrenar i arribar a les mil a casa. I sempre amb energia, sense demostrar feblesa. L'entrenador, en aquestes categories en les quals m'he mogut, ho és tot: el director esportiu, el que fa els fitxatges, el que dona les baixes, el que parla amb la premsa». Dir-li a un jugador que ha de marxar «és fotut, és fotut. Si ja ho és decidir-ho, haver-li de transmetre és molt delicat». I què se sent, en ser acomiadat? «Són els pitjors moments que he passat. Estàs molt sol, allà sents la solitud de l'entrenador. O, com jo dic, qui anima a l'animador?». Al seu costat sempre hi ha hagut el preparador físic Pere Hidalgo. Va tenir una oportunitat per entrenar a la Segona B. «Vaig estar a punt d'anar al Prat. De fet, ens vam reunir un dia. Jo vaig sortir d'Olot a les 15 hores perquè teníem la trobada a les 17 hores, i vaig marxar d'allà a les 19 hores per arribar a Olot a les 21.30 hores, després de travessar tot Barcelona en hora punta. Vaig entrar a casa, vaig parlar amb la meva dona i vaig trucar al president, per dir-li que no podia fitxar. Jo no podia sortir de casa a les 15 hores i tornar a les 21.30 hores». Cargol té una immobiliària i una corredoria d'assegurances a Olot. «Mai no ens hem plantejat que el futbol passés per sobre de deixar feines». En Francesc i la Sílvia tenen una filla, la Berta, de 19 anys. «Va néixer quan vaig fitxar pel Premià. Imagina't com de dur és el

futbol, que quan va venir al món, al cap de deu dies me n'anava de stage amb l'equip». La complicitat de l'entorn és clau per poder fer allò que t'apassiona. «L'entrenador és entrenador set dies. Entrenaments, partits, veure rivals, parlar amb qui sigui... La Sílvia ha tingut molta paciència». Cargol també parla del seu pare, en Jordi. «Ara fa setze anys que em van fer el trasplantament. Va ser ell qui em va donar el ronyó. Ara ell en té un i jo l'altre, i ens sentim perfectes. Estem units per sempre. Quan vaig ser pare, em vaig adonar que per un fill faries qualsevol cosa». I per acabar, la pregunta és obligada: com veu el Girona? «En un moment tan fràgil, amb tantes jornades en descens, Michel ha rebut estabilitat i la paciència i el temps que molts entrenadors no tenen per refer l'equip. El millor és que s'han aixecat junts i que ell no ha hagut de marxar. No es patirà per baixar». Bé, per acabar no, que encara queda una anècdota. «Quan em van fer fora de Figueres, vaig anar amb en Ramon Monràs, que va ser el meu segon entrenador durant molts anys, a veure cinc dies en Domènec Torrent a Múnic per seguir els entrenaments que feia en Guardiola. Puc assegurar que, després de la lluna de mel amb la Sílvia a Tailàndia i Bali, és el segon millor viatge que he fet». Ja ho diuen, que Déu escanya, però no ofega.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/esports/2026/02/09/francesc-cargol-he-passat-munt-126587367.html>